

27. Neadekvāto donoru integrācija

Zinātnē (kulturoloģijā, krospsihologijā, etnoloģijā, antropoloģijā, etnosocioloģijā) medicīniskos jēdzienus „donors” un „recipients” (saņem donora ziedojumu) lieto akulturācijas sakarā. Par akulturāciju (no latīņu *acculturare*) dēvē kultūru mijiedarbību, kad viena kultūra ļoti daudz pārņem no otras kultūras. Pie tam akulturācijai ir noteikta specifika: iniciatore ir mazāk attīstītā kultūra, kura pilnā mērā vai gandrīz pilnā mērā pārņem augstāk attīstīto kultūru.

Acīmredzot cilvēces vēsturē akulturācija ir pastāvējusi vienmēr. Eiropiešu dzīvē akulturācija pirmo reizi visplašāk un konsekventāk izpaudās mūsu ēras sākumā, kad barbaru ciltis masveidā pārņēma romiešu kultūru. Pēc Romas impērijas sabrukuma Rietumeiropā izveidojās daudzas valstis. To iedzīvotāju kultūra balstījās uz romiešu kultūras mantojumu. Mūsdienā Rietumeiropas kulturoloģiskās ģenēzes pamatā, tēlaini sakot, ir barbaru bioloģiskie gēni un romiešu kultūras gēni.

Rietumu zinātne par akulturāciju sāka interesēties tikai XX gadsimta pirmajā pusē. Tiek uzskatīts, ka jēdzienu „akulturācija” pirmo reizi 1910.gadā lietoja vācu zinātnieks V.Krikenbergs. Savukārt angļu valodā minēto jēdzienu pirmais lietoja arī vācu zinātnieks slavenais etnosociologs Ričards Turnvalds. Tas notika 1932.gadā pēc viņa emigrēšanas uz ASV. Žurnālā „*American Anthropologist*” 1932.gadā publicēja R.Turnvalda rakstu „Akulturācijas psiholoģija”.

Akulturācijas tematikai pirmie visenerģiskāk pievērsās amerikāņu antropologi. Viņiem degungalā bija vilinoši pateicīgs materiāls – indiāņu un nēģeru akulturācija, lavīnveidīgi pārņemot „balto” amerikāņu kultūru.

Nav precīzi noskaidrots, kurš no amerikāņu antropologiem pirmais sāka lietot jēdzienus „donors” un „recipients”. Pētījumos par akulturāciju abi jēdzieni ļoti iederās, tāpēc tie ātri kļuva populāri antropologu tekstos jau pirms II Pasaules kara. Planetāri globālās migrācijas veicinātā kultūru mijiedarbība neļauj aizmirst abus jēdzienus. Tie joprojām saglabājas zinātniskajā leksikā.

Pašlaik jēdzieni „donors” un „recipients” ļoti aktuāli ir kultūru integrācijas problemātikā. Mēs labi zinām, ka arī Latvijā vārdam „integrācija” ir maģiska aura, visbiežāk izraisot maģisko apli – burvju loku un parādību virkni, no kura nevar izklūst.

Šajā maģiskajā aplī ne reti nonāk pats jēdziens „integrācija”. Tā tas redzams etnopolitikā, pateicoties šī jēdziena aplamajai izpratnei. Ne vienmēr tiek ņemts vērā, ka integrācija nebūt nav tas pats, kas asimilācija. Mūsu etnopolitika ļoti bieži it kā runā par integrāciju, taču patiesībā sapņo par asimilāciju. Pie mums integrācijas etnopolitiskajam rezultātam praktiski ir jābūt cittautiešu asimilācijai latviešu tautā un kultūrā.

Etnopolitikā pret jēdzieniem „donors” un „recipients” ir jāizturās ļoti nopietni. Droši var teikt – pat pārāk nopietni. Abi jēdzieni apzīmē vēsturiski reālu praksi, no kuras ir obligāti jāmacās, izstrādājot jebkuru etnopolitisko stratēģiju. Abi jēdzieni ietilpst etnopolitiskās terminoloģijas ābecē.

Kultūru integrācija faktiski pamatā ir atkarīga no attiecīgo kultūru (donora un recipienta) pakārtotības izjūtas. Ja pakārtotības izjūta ir pretdabiska, tad nevar būt runa ne par kādu kultūru integrāciju. Ar spēku (voluntāru etnopolitisko gribu) kultūru integrācijā neko nevar panākt. Var vienīgi sabojāt starpkulturālās attiecības un zaudēt etnopolitisko autoritāti, kas ir noticis pēcpadomju Latvijā.

Tas ir stabili zināms, kādi cilvēki visbiežāk tika izraudzīti valsts struktūru vadībai noziedzīgās „perestroikas” laikā un turpmākajos gados. Tie ir cilvēki, kuriem nav nekā kopēja ar zinātni un nevar būt nekā kopēja ar zinātni. Pat vēl trakāk. Viņi ienīst zinātni. Viņi īstenībā nemaz nevar neienīst zinātni. Zinātne taču ir viņu debilitātes un debilās politikas (etnopolitikas) visspožākais spogulis. Zinātnes spogulī lieliski ir saskatāmas visniecīgākās grumbiņas viņu nenormālajā darbībā. Zinātnes spogulī ir detalizēti redzama viņu etnopolitikas ārpātīgā aplamība.

Latviešu etnopolitikas mērķis ir integrēt cittautiešus („krievus”) latviešu kultūrā. Teorētiski mērķis it kā būtu saprotams un atbalstāms. Taču minēto mērķi var saprast un atbalstīt vienīgi tās personas, kurām nav latviešu kultūras un cittautiešu (krievu, ebreju) kultūru pakārtotības izjūta.

Respektīvi, viņi nezina, kādas ir minēto tautu kultūru attīstības objektīvās atšķirības. Bez šo objektīvo atšķirību respektēšanas nevar būt konstruktīva saruna par kultūru integrāciju.

Pēcpadomju latviešu etnopolitiķi neko negrib dzirdēt ne par Latvijā dzīvojošo tautu kultūru attīstības objektīvajām atšķirībām, ne šo objektīvo atšķirību kardinālo lomu kultūru integrācijā. Mūsu etnopolitiķi, rupji sakot, uzspļauj donoru un recipientu pakārtotībai kultūru integrācijā.

Atceros, lielākā daļa no mūsu „integrātorēm” (ar etnopolitiku, kā arī aizvadītajos gados ar visas valsts politiku pie mums galvenokārt nodarbojās sievietes) nemaz nebija spējīgas saprast, par ko ir runa. Mūsu „integrātores” (aldermanes) stulbi uzskatīja, ka, dažādu likumu un noteikumu iebiedēti, cittautieši brīvprātīgi iesaļos latviešu kultūrā. Viņas aprobežoti iespītējās un atsacījās ņemt vērā, ka latviešu kultūra nevar būt donors cittautiešu kultūrām. Viņas akli nevēlējās neko dzirdēt, ka latviešu kultūras attīstība neatbilst tam līmenim, lai cittautieši brīvprātīgi kļūtu mūsu kultūras recipienti. Viņas kļuva ārpātīgi niknas, dzirdot par latviešu kultūras donorisko ambīciju smieklīgumu.

Protams, „integrātoru” stulbums, aklums, spītība, ārpātīgais niknums sakņojās ne tikai iedzimtajās īpašībās, bet arī modīgajās uzmācīgajās bailēs (fobijā) no „krieviem”. Ja arī kāda gaišāka dāma kaut ko tomēr uztvēra no zinātnes gudrībām, tad viņa nekādā gadījumā to nedrīkstēja izrādīt. Visi rēja „krievus”. Tie, kuri to nedarīja, bija Maskavas aģenti un nedrīkstēja darboties integrācijas valsts komisijās un integrācijas valsts darba grupās, apspriežot LR etnopolitiskos projektus.

Mūsu sētā par integrācijas galveno kodolu kļuva valoda. Laiku pa laikam uzvirzīja kaislības ap valodu, psihopātiski žēlojoties par „krievu” nevēlēšanos lietot latviešu valodu. Visbiežāk šī psihopātiskā žēlošanās liecina, ka daudzi latvieši grib panākt, lai „krievi” arī sekā laikā lietotu latviešu valodu. Profesionāli pētījumi par latviešu valodas lietošanu nav manīti jau daudzus gadus. Tādi pētījumi, kuriem varēja uzticēties, pēdējo reizi bija sastopami 90.gadu sākumā.

Nenoliedzami, valsts pastāvēšana nav iespējama bez valodas vienotības un (ja nepieciešams) juridiskās centralizācijas. No cittautiešiem (citu valodu lietotājiem) tas prasa ļoti augstu apzinīgumu un morālo kompromisu. Viņiem nākas organiski saprast un lojāli ņemt vērā attiecīgās valsts valodas tiesības un prioritāti.

Valoda ir kultūras elements. Tātad arī kultūras donora elements. Skaidrs, ka cittautieši lūkojās uz latviešu valodu no tās kulturoloģiskās perspektīvas viedokļa. Proti, viņi vērtē latviešu valodu kā donoru jaunām zināšanām, jaunai pasaules izpratnei, jaunam papildinājumam gan turpmākajā garīgajā dzīvē, gan turpmākajā materiālajā dzīvē.

Sākumā patiešām pastāvēja „krievu” nepatīkama pretošanās latviešu valodai. Taču par laimi „krievi” paši tika ar sevi galā. Bez pārspīlējuma var teikt, ka viss izmainījās burtiski dažās dienās. Tie, kuri man vakar teica „*зачем нам латышский язык*”, otrā dienā laipni smaidīja: „*Конечно, дорогой Артур, в Латвии мы должны знать латышский язык!*».

„Krievu” lingvistisko dedzību ātri nokautēja mūsu slavenā valodas politika ar saviem drausmīgajiem sitieniem. Visciausmīgākie sitieni bija atsacīšanās organizēt latviešu valodas mācības pieaugušajiem par valsts naudu, atsacīšanās skolās palielināt latviešu valodas stundu skaitu polietniskajās teritorijās, nespēja izstrādāt metodiku latviešu valodas mācīšanai, latviešu valodas mācībām (integrācijai) Rietumu piešķirto miljonu nozagšana, valodas inspektoru šovinistiskā piekasišanās vienkāršā darba darītājiem (sētniekiem, apkopējiem, šoferiem, atslēdzniekiem) par valsts valodas nelietošanu, slaukot ielu un grīdu, braucot ar kravas automašīnu un strādājot garāžās „bedrē”.

Tomēr pats galvenais ir, lūk, kas. Pēcpadomju laikā ne tikai latviešu kultūra vēlējās būt donors citām kultūrām. Lieta ir tā, ka pēcpadomju laikā arī citas kultūras varēja kļūt donors latviešu kultūrai.

Latvijā bija domājoši cilvēki, kuri lika ļoti lielas cerības uz citām kultūrām LR gaišajā nākotnē. Šie cilvēki ļoti labi apzinājās nepieciešamību palīdzēt jaunajai latviešu tautai. Šie cilvēki, protams, ļoti labi pazina latviešu mentalitāti un tāpēc varēja prognozēt tādu morālo un profesionālo kaislību izvirdumus, kurus paši latvieši pagaidām nav spējīgi apslāpēt un tāpēc to

varētu palīdzēt izdarīt cittautieši, ņemot vērā viņu kultūru milzīgo mantojumu un fundamentālo autoritāti.

Pats par sevi saprotams, ka minētie cilvēki ļoti lielas cerības lika uz cittautiešu (krievu, ebreju) reliģiskā potenciāla, zinātniskā potenciāla, mākslas un literatūras potenciāla, politoloģiskā potenciāla, ekonomiskā menedžmenta potenciāla, morālās un tikumiskās reputācijas potenciāla ļoti aktīvu un patriotisku iesaistīšanos LR celtniecībā pēc PSRS sabrukuma. Vārdu sakot, bija ļoti lielas cerības, ka demokrātiskās brīvības jaunajos perspektīvajos apstākļos cittautiešu potenciāls kļūs varens palīgs latviešu tautai Latvijas valsts celtniecībā. Ar cittautiešu aktīvu līdzdalību LR tiks izveidotas īstas universitātes, turpināsies LPSR gados ievadītais dabas zinātņu uzplaukums, humanitārās un sociālās zinātnes nostāsies vienā līmenī ar Rietumu zinātnisko līmeni, valsts politiskā un ekonomiskā vadība iegūs augsti profesionālu un zinātniski pamatotu trajektoriju, LR dzīvē valdīs saprāts, godīgums, tiesiskums, vismodernākās zināšanas un vismodernākās organizatoriskās formas. Mūsu dzīvei nebūs nekā kopēja ar neoliberālisma un postmodernisma destruktīvajām normām un vērtībām.

Cerības nepiepildījās. Abi donori (latviešu kultūras un cittautiešu kultūru) izrādījās neadekvāti – savam uzdevumam precīzi neatbilstoši. Ja latviešu kultūras neadekvātam būt donoram cittautiešu kultūrām ir vēsturiski objektīvs iemesls un neattaisnojama ir vienīgi latviešu politiskās kļūdes stulbi nekompetentā iedoma tēlot donoru, tad cittautiešu (krievu, ebreju) kultūru neadekvātam objektīvu iemeslu nav un nevar būt nekādi objektīvi attaisnojumi. Cittautiešu kultūru neadekvātumu sekmē subjektīvie faktori.

Tāpēc secinājums par viņu lomu LR cittautiešiem (krieviem, ebrejiem) var būt nepatīkams. Par to, ka LR visos rādītājos Eiropā ieņem pēdējās vietas, ļoti lielā mērā ir vainīga ne tikai latviešu valdošā kļūde, bet arī cittautieši. Turklāt var uzskatīt, ka visvainīgākie ir cittautieši, kuri ar savu tautu un to seno grandiozo kultūru autoritāti necentās apturēt un ievirzīt pareizās sliedēs nacionāli suverēnai valstiskai darbībai pilnīgi negatīvās jaunās latviešu tautas „mīļās aplamības”, kā mēdza teikt mans mentors akadēmiķis Vilis Samsons. Viens ir tas, ko var sagaidīt un prasīt no jaunas tautas. Pavisam kaut kas cits ir tas, ko var sagaidīt un prasīt no vecām tautām.

Noteikti nākas bēdāties, ka cittautiešu inteliģence nepalīdzēja novērst latviešu inteliģences pagrimumu. Šodien konstatējamā latviešu inteliģences pasionārā bezspēcība, aprobežotība, pseidointelektuālisms, parazīnātniskums, kompradorisms ir labi pazīstamas nelaimes, kuras galu galā var uzskatīt par visas tautas nelaimi un visas tautas katastrofu. Tauta bez inteliģences nav tauta, bet veģetējošs bars, kas vadās no dabas dotajiem dzīvnieciskajiem instinktiem un kuram nav iespējams izmantot inteliģences radītās garīgās un materiālās kultūras vērtības. Veģetējošais bars pat nevar šīs vērtības pa īstam aizņemties no citām tautām, jo inteliģence tradicionāli ir arī kultūras vērtību translētāja.

Latviešu inteliģences tumsonībai un mēnessērdzībai ir noteikts vēsturiskais izskaidrojums. Latviešu inteliģences mazasinība iestājās tad, kad latviešu inteliģenci sāka ražot latviešu augstskolas Latvijā. Latviešu inteliģences līmenis bija cienījams tikai līdz tam laikam, kad latvieši izglītību ieguva Tērbatā, Pēterburgā, Maskavā, Berlīnē u.c.

Tātad runa ir par latviešu inteliģenci līdz 1919.gadam, kad Rīgā izveidoja universitāti. Rainis, Rozentāls, Purvītis, Valters un citi patiesi inteliģentas personības izglītību ieguva īstā akadēmiskajā vidē ar gadsimtiem ilgām mākslas un zinātnes tradīcijām. Teiksim, pašlaik LU “ekselences” reti pelēku cilvēku vadībā nav spējīgas formēt latviešu tautas inteliģenci. Vienīgi ir spējīgas vairot pseidointelektuāļu, pseidointelīģentu un latentu mēnessērdzīgo skaitu.

Tas pats attiecas uz LR t.s. krievu privātajām augstskolām, jo cittautieši ir devuši milzīgu „ieguldījumu” augstākās izglītības profanācijā. Tā vietā, lai LR progresīvi attīstītu augstāko izglītību un zinātni, cittautiešu alkātīgie biznesmeņi faktiski nekaunīgi izpostīja augstāko izglītību un zinātni, tādējādi pilnīgi sagraujot arī savas (krievu) tautas un kultūras normālas turpmākās pastāvēšanas iespējas. Augstākā izglītība ir visas izglītības sistēmas lokomotīve. Ja nav pienācīga augstākā izglītība, tad strauji degradējas arī pamatzglītība un vidējā izglītība. Tas ir loģiski. Augstskolas piegādā kadrus skolām. Tādējādi krievu izglītība LR ir nonākusi ļoti

apdraudētā stāvoklī. Apdraudēta ir arī latviešu izglītība, jo krievu biznesmeņu „akadēmijās” mācās daudzi latviešu jaunieši.

Pēcpadomju laikā Latvijā dzīvojošie krievi, ebreji, kuri pārstāv lielas reprezentatīvas kultūras ar lieliskām morāli tikumiskajām un intelektuālajām tradīcijām, nekad nopietni necentās apturēt latviešu pieļautās aplamības iekšpolitikā un ārpolitikā, ekonomiskajā politikā, etnopolitikā, izglītības politikā. Latvijā dzīvojošie krievi, ebreji nekad principiāli nevērsās pret veselā saprāta normu pārkāpumiem latviešu izdarībās. Nekad principiāli nevērsās pret zādzībām, blēdībām, dažādām “shēmām” naudas sadalē, kadru izvēlē. Latvijā dzīvojošie krievi, ebreji nekad nekļuva stingras un konsekventas morāles aizstāvji, klasisku demokrātisko politisko risinājumu aizstāvji, zinātnes un izglītības aizstāvji.

Nav ticams, ka tas viss nenotika, pateicoties minēto tautu pārstāvju dziļajai inteliģencei un korektumam citas tautas (latviešu) kritikā. Nav ticams, ka visu izšķīra elementāras pieklājības un tolerances apsvērumi. Visticamākais ir tas, ka minēto tautu pārstāvji Latvijā ne ar ko nav labāki par latviešiem. Viņi tāpat kā latvieši var nodoties zagšanai, blēdībām, meliem, stulbībām. Viņi tāpat kā latvieši ir nonākuši “eiropeskuma” un “eiropesko” labumu glamūrīgās patērēšanas gūstā. Viņi mazāk orientējās uz savu kultūru, bet visu mācās galvenokārt no Rietumu kultūrām; proti, primitīvi atdarina Rietumu kultūru formātus. Tas ir ļoti žēl. Ja Latvijā dzīvojošie krievi, ebreji būtu kvalitatīvāks cilvēciskais kapitāls, tad LR dzīve varēja iegūt pavisam citu morāli tikumisko un intelektuālo raksturu.

Katrā ziņā ir interesanti, kā būtu attīstījusies dzīve Latvijā no fiziskā spēka viedokļa, ja te dzīvotu, teiksim, īsti krievu vīri – godīgi, enerģiski, pašlepnī. Ja Latvijā pēcpadomju periodā dzīvotu īsti krievu vīri, tad viņi, rupji sakot, tiešā un netiešā veidā būtu paņēmuši panteļejevskos neliēšus pie rīkles jau par latviešu pirmo lielāko nelietību pilsonības jautājumā.

Tiem, kuri nezina, paskaidroju: LTF kuluāros solīja visiem pilsonību (“0” variantu, kas tika realizēts Lietuvā). Tāpēc par LTF nobalsoja arī krievi, un LTF tika pie varas. Taču latviešu vara tūlīt nelietīgi piekrāpa krievus un pieņēma nodevīgo pilsonības likumu. Tajā nebija runa par “0” variantu.

Krievi (plašāk – cittautieši) tika nekaunīgi piekrāpti. Ciniski par LTF varoņdarbu kādā tekstā izsacījās Panteļejeva kungs, lietišies par krievu piekrāpšanu. To, ko tādā gadījumā darītu īsti krievu vīri, jau minēju. Viņi noteikti nesamierinātos un nelietīgajiem panteļejeviem varbūt pat nolaistu asinis. Bet, izrādījās, Latvijā nav īsti krievu vīri. Latvijā krievi ir tādi paši kā latvieši, kuri stulbi sapņoja par “Eiropu”, “eiropeskajām vērtībām” un tūlīt pievērsās zagšanai un blēdībām, nelaida garām izdevību piedalīties „prihvatizācijas” noziedzībās.

Krievu cilvēciskā vērtība izrādījās kritiski niecīga. Katra ziņā ne labāka par latviešu cilvēcisko vērtību. Var teikt – pat sliktāka, jo krievi vispār atsacījās iebilst latviešu politiskajam un ekonomiskajam debilismam. Krievi samierinājās ar visiem latviešu destruktīvajiem lēmumiem, kas krievus pārvērtā par 2.-3. šķiras cilvēkiem. Krievi neorganizēja politisko un fizisko pretestību latviešu nelietībām. Krievi vispār savu aizstāvību uzticēja cilēviču, mitrofānovu, plīneru, libermanu tipa “cilvēktiesību aizstāvjiem”, kas priekš viņiem bija un joprojām ir ceļš uz politisko karjeru un materiālo labklājību. Nekas vairāk. Zinu tikai vienu cilvēku (Pimenova kungu), kurš godīgi neslēpa savus plānus. Viņš atklāti teica, ka krievu skolu aizstāvēšana viņam ir tikai ceļš uz Saeimu, politisko karjeru un nekas vairāk.

Krievu (cittautiešu) skaits Latvijā ir tik liels, ka viņi principā var panākt visu savā labā, bet nevis ļaut kādam par viņiem ņirgāties. Ja Latvijā būtu īsti krievu vīri, tad te nebūtu tāda zagšana un blēdības. Krievi neļautu zagāt un blēdīties. Pat ar fizisko spēku neļautu, ja vajadzētu to pielietot. Tātad dzīve būtu pavisam savādāka. Fiziskā spēka aspektam ir liela loma. Ar parlamentārām metodēm (Mitrofānova kunga divkosīga atruna) var cīnīties tikai augsti attīstītā sabiedrībā ar stabilu tiesisko apziņu, demokrātiskuma mentalitāti, godīgiem cilvēkiem parlamentā, valdībā. Noziegumu brīvības paradīzē ar zagļiem un blēžiem ir jārūnā (ja vispār ar viņiem ir jārūnā) viņu valodā, kontekstā vienmēr saglabājot fiziskā spēka biedu. Piebilstams, ka pašlaik tas attiecas arī Rietumeiropu, ASV. Arī Rietumos karnevāliskās parlamentārās metodes

(piketi, petīcijas, velomarši u.tml.) vairs netiek ņemtas vērā, jo politiķu cinisms ir sasniedzis šausmīgu gradāciju.

Noslēgumā gribu visus iepriecināt. No neadekvātajiem donoriem ir negaidīti fantastisks labums. Neadekvātie donori ir izraisījuši neiedomājamu un neparedzētu labumu – sekmēju kultūru ideālu integrāciju. Pie mums faktiski nedrīkst žēloties par valsts integrācijas programmas izgāšanos. Pie mums nedrīkst teikt, ka kultūru integrācija nav notikusi.

Gluži pretēji. Pie mums aizvadītajos pēcpadomju gados ir notikusi ideāla kultūru integrācija. Pēcpadomju gados no latviešu un cittautiešu kultūrām ir izveidojies tipoloģiski vienots kulturoloģiskais lielums ar visiem kopīgām morālajām, tikumiskajām, intelektuālajām, politiskajām normām un vērtībām. Kultūru ideālās integrācijas rezultātā Latvijā dominē garīgi vienots kultūras veselums – viena kultūra. Šī veseluma autoriem ir identiska cilvēciskā kvalitāte – vienādi uzskati par to, kas, piemēram, ir zagšana, blēdības, finansiālās „shēmas”, melošana, veselajam saprātam neatbilstoša uzvedība, darbība un komunikācija. Šī veseluma autori vienādā emocionāli psiholoģiskajā pakāpē jūsmo par „eiropiskumu” un „eiropiskajām vērtībām”. Viņi visi lepojās ar savu piederību Rietumu civilizācijai. Viņiem ir identiski nevērīga attieksme pret nacionālo suverenitāti, nacionālo naudas sistēmu, valstisko patstāvību, ģeokrātisko valstiskumu. Šī veseluma autori ir noziegumu brīvības fani un līdzvērtīgi lepni ietilpst tajā jaunajā sociālajā elementā, kuru bijušajās sociālisma zemēs sauc par kriminālā kapitālisma kloāku.

Par kultūru integrācijas izgāšanos varētu runāt tikai tad, ja kāda cittautiešu daļa būtu atklāti, kategoriski, konsolidēti un praktiski rezultatīvi vērsusies pret zagšanu, blēdībām, muļķībām, neļaujot LR noslīdēt tik pazemojošā līmenī. Tas diemžēl nav noticis. Tāpēc godīgi ir jāatzīst kultūru integrācijas triums. Pateicoties donoru neadekvātumam, LR ir noticis odiozs etnopolitiskais brīnums.

Mūsmājas odiozais etnopolitiskais brīnums atsaucās uz mūsmājas dzīves visiem segmentiem. Tajā skaitā politiskajiem procesiem. Naivi ir ticēt, ka starp t.s. latviešu partijām un t.s. krievu partijām pastāv kaut kāda atšķirība. Reāli nekāda atšķirība nepastāv.

Piemēram, „Vienotība” ne ar ko nav labāka vai sliktāka par „saskaņu”. Daudzi saprātīgi latvieši paļaujas uz „saskaņas” godīgumu it kā „saskaņa” nebūtu iejaukta nekādās zādzībās, blēdībās, muļķībās, nedraudzētos ar īpaši rafinēto nelieti – „20%”. Tā domāt ir ļoti aplami un naivi. Visu partiju un tajā skaitā „saskaņas” galvenais mērķis ir nauda un iespēja sadalīt naudu starp savējiem.

„Vienotība” no „saskaņas” atšķiras vienīgi ar to, ka „Vienotībai” ir iespējams izmantot ļoti skaistu manipulācijas līdzekli. „Vienotība” lētticīgajam latviešu elektorātam var saldi iestāstīt, ka tā nekad nepieļaus „saskaņas krievu” nonākšanu valdībā, tādējādi iegūstot zināmu atbalstu vēlēšanās un it kā loģisku argumentu „nacionālās” koalīcijas formēšanai. Tas ir ļoti ērts līdzeklis, kā nomaskēt patieso mērķi – nevienu nepielaist pie naudas poda. Šajā ziņā „Vienotība” ne ar ko neatšķiras no saviem skolotājiem amerikāņiem. Amerikāņi okupē un bombardē svešas zemes, lai atņemtu dabas bagātības, bet pasaules sabiedrību maldina ar cēlu pasaku par demokrātijas ieviešanu.

Katrā partijā ir izņēmumi – cilvēki, kuri vēl kaut kam tic un uz kaut ko vēl cer. Viņu prioritāte ir kalpošana sabiedrībai. Taču, kā vienmēr, izņēmumi ir izņēmumi, un izņēmumi nekad dziļi neietekmē pamatsaturu.

Kas attiecas uz krievu donorisko palīdzību, tad šajā jomā nekā iepriecinoša nav. Krievija jau pirms kāda laika Ušakova kungu prezentēja ka Latvijas krievu diasporas politisko līderi un līderi visās esamības sfērās. Krievijas valsts augstākā vara nav izņēmums, jo priekš tās tāpat kā priekš jebkuras politiskās varas politiskais līderis ir līderis visās cilvēciskās esamības sfērās – intelektuālais līderis, morālais līderis, ekonomiski organizatoriskais līderis, sporta līderis utt.

Ušakova kunga nesenā tikšanās Maskavā ar Krievijas vadoņiem liecina, ka viņa pozicionēšana turpinās. Tātad viņš apmierina Kremli. Un tas nav svarīgi, vai attiecīgais kadrs vispār ir personība un vai viņa galvā vispār ir smadzenes.

Ušakova kunga prezentēšana bija vēlēšanās realizēt paaudžu maiņu. Gudrā un kompetentā Dolgopolova kunga un citu līderu laiks noslēdzies. Taču tādējādi kļūva skaidrs, ka Krievijā,

salīdzinot ar padomju laiku, nekas būtiski nav mainījies politisko kadru izvēlē. Joprojām priekšroka ir estētiskajām vērtībām – frizūrai, sejas glītumam, auguma konstitūcijai. Tās ir vērtības, kas adresētas sievietēm, pensionāriem. Intelektuālais potenciāls, erudīcija, dzīves pieredze un dzīves gudrība tādā izvēlē netiek ņemta vērā. Mums jau padomju laikā bija glīti kungi ar skaistām frizūrām, bet niecīgu intelektuālo kapacitāti. Pirms kāda laika Sudrabas kundze precīzi raksturoja krievu jauno līderi kā pelēku un idejiski nepatstāvīgu puisi.

Ļoti iespējams (pilnā mērā ticams), Krievijai nebija cita izvēle. Krievu diasporas cilvēciskais potenciāls nevar sajūsmināt ne Kremli, ne mūs šeit Latvijā. Latvijas krievu “politiķu” portreti ir labi zināmi, un tie atstāj ļoti drūmu iespaidu. Tāpēc par krievu donorisko ziedojumu nav ko sapņot. Toties odiozais etnopolitiskais brīnums var iegūt destruktīvi plašāku amplitūdu. Mūsmājas kultūru ideālās integrācijas triumfs pāraugs permanencē – pastāvīgā un nepārtrauktā unikālā fenomenā.